



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **ROYAL SPA, a. s.**, IČ: 26968614
sídlem Pod Kamennou 1009, Luhačovice
zastoupeného advokátem Mgr. Tomášem Šmucem
sídlem V Malé Doubravce 1242/27, Plzeň

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2020, čj. 30151/20/5100-31461-711333

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Finanční úřad pro Zlínský kraj (dále též „finanční úřad“) vyměřil žalobci daň z nabytí nemovitých věcí ve výši 293 040 Kč platebním výměrem ze dne 8. 3. 2019, čj. 416816/19/3305-70462-705788 (dále též „platební výměr“), a to podle zákonného opatření Senátu č. 340/2013 Sb., o dani z nabytí nemovitých věcí, ve znění účinném do 31. 10. 2019 (dále též „zákon o dani z nabytí nemovitých věcí“).

2. K odvolání žalobce proti citovanému platebnímu výměru žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví (dále též „odvolací rozhodnutí“ nebo „napadené rozhodnutí“) změnil platební výměr tak, že snížil vyměřenou daň na 290 900 Kč. Proti němu brojí žalobce u Krajského soudu v Brně žalobou podanou dne 23. 9. 2020.

II. Argumentace žalobce

3. Žalobce navrhuje napadené rozhodnutí zrušit, neboť jej považuje za nezákonné. Podle žalobce měl být ve vztahu ke kupní smlouvě ze dne 9. 5. 2017 osvobozen od daně z nabytí nemovitých věcí podle § 9 odst. 2 zákona o dani z nabytí nemovitých věcí. Uvedenou kupní smlouvou nabyl žalobce ke dni 26. 5. 2017 nemovité věci od společnosti Erste Leasing, a. s., IČ: 16325460, které měl předtím jako nájemce v užívání na základě smlouvy o finančním pronájmu (leasingu) budovy, nájemní smlouvy k pozemku a dohody o budoucí koupi pozemku ze dne 18. 4. 2007, č. 1080700001.
4. Žalovaný však naznal, že finančním leasingem, zakládajícím osvobození od daně, je pouze leasing, který splňuje podmínky definované zákonem č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění účinném k 26. 5. 2017 (vznik daňové povinnosti). Tento výklad považuje žalobce za nezákonný. Žalobcem uzavřená smlouva byla podle tehdy účinného znění zákona o daních z příjmů smlouvou o finančním pronájmu s následnou koupí najatého hmotného majetku. Zákon o dani z nabytí nemovitých věcí nestanoví, že osvobození od daně dopadá pouze na smlouvy o finančním pronájmu uzavřené po nabytí účinnosti tohoto zákona. Žalobce je proto přesvědčen, že osvobození od daně plyne z § 9 odst. 2 zákona o dani z nabytí nemovitých věcí ve spojení s čl. II bod 12 přechodných ustanovení k části první zákona č. 261/2007 Sb., o stabilizaci veřejných rozpočtů.

III. Argumentace žalovaného

5. Žalovaný navrhuje podanou žalobu zamítnout. Žalobci jasně zdůvodnil, že v dané věci nebyla splněna podmínka minimální doby trvání finančního leasingu dle § 21d zákona o daních z příjmů, která byla jako nový definiční znak leasingu zavedena s účinností od 1. 1. 2015. Žalovaný zdůraznil, že pro posouzení věci je rozhodné znění zákonů v době vzniku daňové povinnosti, tzn. ke dni 26. 5. 2017. Splnění podmínek pro osvobození od daně je proto nutno posuzovat k tomuto datu. Žalobcem nabytý majetek (stavby – budovy) spadá do 5 odpisové skupiny s dobou odpisování 30 let (§ 30 zákona o daních z příjmů), po tuto dobu by tedy musel trvat finanční leasing. Žalovaný pro podporu svých závěrů odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 11. 2020, čj. 30 Af 68/2019 - 69.

IV. Další procesní vyjádření

6. Žalobce ve své replice nad rámec žaloby uvedl, že odkazuje-li § 9 odst. 2 zákona o dani z nabytí nemovitých věcí obecně na finanční leasing podle zákona o daních z příjmů, musel jím být míněn i finanční pronájem podle čl. II bodu 12 zákona č. 261/2007 Sb.
7. Žalovaný svou argumentaci doplnil v tom směru, že při posouzení věci vycházel z relevantní judikatury správních soudů a poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2021, čj. 5 Afs 99/2020 - 28.

V. Posouzení věci krajským soudem

8. Soud rozhodl ve věci samé bez jednání za podmínek § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť žádná ze stran jednání nepožadovala.

9. Žaloba **není důvodná.**

Skutková zjištění

10. Soud nejprve stručně nastíní skutkový stav, jak vyplynul z napadeného rozhodnutí a ze správního spisu (neboť skutkový stav není mezi stranami sporný), a to jen v rozsahu potřebném pro následné právní posouzení věci.
11. Žalobce uzavřel dne 18. 4. 2007 se společností S MORAVA Leasing, a. s., smlouvu č. 1080700001 o finančním pronájmu budovy, nájemní smlouvu k pozemku a dohodu o budoucí koupi pozemku. Na základě této nájemní smlouvy si žalobce pronajal věci specifikované v čl. I. výše označené smlouvy. Stejně nemovité věci žalobce následně nabyt kupní smlouvou ze dne 9. 5. 2017 od společnosti Erste Leasing, a. s., za kupní cenu ve výši 36 928,22 EUR.
12. Žalobce uplatnil v daňovém přiznání nárok na osvobození od daně z nabytí nemovitostí podle § 9 odst. 2 zákona o dani z nabytí nemovitých věcí. Finanční úřad však dospěl k závěru, že daná výjimka na žalobce nedopadá. To proto, že nebyla splněna podmínka minimální doby trvání finančního leasingu. Žalovaný věcnou argumentaci prvostupňového orgánu potvrdil a pouze korigoval výpočet daně, kterou snížil.

Právní posouzení

13. Jádru sporu tkví v právním posouzení toho, zda žalobce splnil podmínky pro osvobození od daně z nabytí nemovitých věcí. Podle žalobce se finanční leasing posuzuje podle ustanovení zákonů účinných v době, kdy finanční leasing uzavíral. Žalovaný naopak zastává názor, že finanční leasing a jeho podmínky se posuzují podle právní úpravy účinné ke dni vzniku daňové povinnosti.
14. Podle § 9 odst. 2 zákona o dani z nabytí nemovitých věcí je od této daně osvobozeno nabytí vlastnického práva k nemovité věci, která je předmětem finančního leasingu podle zákona upravujícího daně z příjmů. Klíčovým pro právní posouzení této věci je tak určení právního předpisu, podle kterého se posuzuje finanční leasing s následným odkupem. Podle § 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, vzniká daňová povinnost okamžikem, kdy nastaly skutečnosti, které jsou podle zákona předmětem daně, nebo skutečnosti tuto povinnost zakládající. Podle § 2 zákona o dani z nabytí nemovitých věcí je předmětem daně úplatné nabytí vlastnického práva k nemovité věci, a tedy skutečností zakládající daňovou povinnost je okamžik přechodu vlastnického práva z prodávajícího na kupujícího – v tomto případě den 26. 5. 2017, kdy bylo vloženo vlastnické právo žalobce k nabytým nemovitým věcem do katastru nemovitostí. Pro posouzení podmínek finančního leasingu je proto rozhodné znění zákona o daních z příjmů a zákona o dani z nabytí nemovitých věcí, účinných ke dni 26. 5. 2017. Tento závěr vyslovil zdejší soud ve svém dřívějším rozsudku ze dne 26. 11. 2020, čj. 30 Af 68/2018 - 69, a potvrzuje jej též judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudky ze dne 4. 4. 2019, čj. 4 Afs 8/2019 - 41, a ze dne 8. 10. 2021, čj. 5 Afs 99/2020 - 28).
15. Jak soud zmínil v předchozím odstavci, od daně je osvobozeno nabytí vlastnického práva k nemovité věci, která je předmětem finančního leasingu podle zákona upravujícího daně z příjmů. Příslušným k vymezení finančního leasingu je tudíž zákon o daních z příjmů, který v § 21d odst. 1 (ve znění účinném ke dni 30. 6. 2017), upravoval definiční znaky finančního leasingu, mezi něž patří [§ 21d odst. 1 písm. d) zákon o daních z příjmů] minimální doba finančního leasingu. Její určení se řídí § 21d odst. 2 zákona o daních

z příjmů, podle kterého se minimální doba finančního leasingu odvíjí od minimální doby opisování hmotného majetku. Ta je upravena v § 30 odst. 1 zákona o daních z příjmů a závisí na odpisové skupině, do které je nabyvaná (nemovitá) věc zařazena. Soud dodává, že k zakotvení minimální doby finančního leasingu, jako jeho definičního znaku, došlo s účinností od 1. 1. 2015 zákonem č. 267/2014 Sb., který novelizoval zákon o daních z příjmů. Pokud žalobci vznikla daňová povinnost po tomto datu, dopadají na něj podmínky „nově“ definovaného finančního leasingu, včetně splnění minimální doby trvání leasingu.

16. Žalobce uplatnil osvobození od daně z nabytí nemovitých věcí, které jsou obecně zařazeny dle přílohy č. 1 k zákonu o daních z příjmů do 5 a 6 odpisové skupiny, s dobou odpisování 30 nebo 50 let. Ta v této věci evidentně splněna nebyla, jelikož počátek leasingu a následnou koupi dělí pouze doba 10 let. Soud neshledal žádný důvod, proč by na případ žalobce neměla být podmínka minimální doby trvání finančního leasingu aplikována.
17. Žalobce se dovolává aplikace přechodných ustanovení k zákonu o stabilizaci veřejných rozpočtů, konkrétně čl. II bodu 12. Tuto argumentaci již vyvrátil Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku čj. 4 Afs 8/2019 - 41, v bodech 22 až 24. Tam Nejvyšší správní soud ve stručnosti uvedl, že zmíněné přechodné ustanovení se vztahuje pouze k uznatelnosti nájemného u finančního leasingu jako výdaje vynaloženého na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Nevypovídá nic o tom, jak se má postupovat při ukončení finančního pronájmu po uplynutí sjednané doby a převodu vlastnického práva, jakož i při stanovení daňové povinnosti vztahující se k převodu vlastnického práva. Podrobně se pak této problematice věnoval Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku čj. 5 Afs 99/2020 - 28, v bodech 27 až 32. S touto argumentací se krajský soud plně ztotožnil, proto na ni odkazuje.
18. Nad rámec žalobní argumentace soud pro pořádek dodává, že žalobce do svého vlastnictví nabyt nemovité věci, konkrétně budovu a pozemky. Pozemky nemohou být předmětem finančního leasingu, jelikož se neodpisují (jak zdejší soud uvedl v dřívějším rozsudku čj. 30 Af 68/2018 - 69) Proto na ně nedopadá žalobcem uplatněný důvod pro osvobození od daně. Pokud jde o stavbu, která je součástí jednoho z pozemků, tato se odpisovat může, ovšem doba trvání leasingu u ní nebyla splněna, jak soud vysvětlil výše.
19. Soud shrnuje, že ke dni vzniku žalobcovy daňové povinnosti upravoval zákon o dani z příjmů podmínky finančního leasingu. Žalobce v dané věci nesplnil podmínku minimální doby trvání finančního leasingu, kterou vyžaduje zákon o daních z příjmů. Soud neshledal žádný důvod, proč by měl na případ žalobce uplatnit dřívější právní úpravu, jež tuto podmínku neobsahovala.

VI. Náklady řízení

20. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobce před soudem neuspěl (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou), proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu by jinak – jakožto úspěšnému účastníkovi řízení – právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu mu je však nelze přiznat, neboť

nepřesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014 - 47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. 1. 2022

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu